

Arrest

nr. 173 419 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, dient op 8 september 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en wordt verzocht om ten laatste op 8 december 2015 bijkomende documenten voor te leggen, met name: stortingsbewijs van effectieve uitkering, bewijs van verlenging uitkering, bewijs van nader onderzoek van controlearts of er een herkeuring volgt, bewijs dat uitkering in België blijft doorgaan, ziekteverzekering.

Op 4 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 08.09.2015 werd ingediend door:

*Naam: P., P. M. ,
Nationaliteit: Polen (Rep.) ;
Geboortedatum: (...) 1994 ,
Geboorteplaats: Czluchyw,
Identificatienummer in het Rijksregister : xxx ,
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 08.09.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde volgende documenten voor: een attest betreffende tewerkstelling en bedrag van het inkomen van betrokkene dd. 04.08.2015, een attest betreffende ziekteverlof van betrokkene ingegaan op 10.04.2015, een attest van uitspraak betreffende de uitkering dd. 23.11.2015, een attest opgemaakt door een geneesheer, een attest van de KBC-bank betreffende de uitbetaling schadegeval dat betrokkene overkwam op 10.04.2015, bankafschriften (in de Poolse taal) voor de maanden december 2015 - november 2015 - oktober 2015 - september 2015, augustus 2015 en juli 2015 en een ziekteverzekering.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene sinds 10.04.2015 in ziekteverlof ging ingevolge een arbeidsongeval dat hem overkwam. Hij legt attesten voor waaruit blijkt dat hij uitkeringen ontvangt. Echter, de bedragen van de uitkering daalt in de loop der tijd. Betrokkene ontving tot en met 08.10.2015 een uitkering voor de volle 100%, na die datum werd er een revalidatie-uitkering uitbetaald van 90% gedurende drie maanden en na die datum komt de uitkering op 75%.

Als bewijs van de stortingen, legde betrokkene bankafschriften voor van de maanden juli 2015 tot en met december 2015.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40, §4, 1^{ste} lid, 2^o en 2^{de} lid van de wet van 15.12.1980, zijnde; " Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten".

Als we de bankafschriften nader bekijken, dienen we te concluderen dat de bedragen die betrokkene ontving, gedurende die maanden, onder het bedrag liggen onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene heden nog steeds over de uitkering kan beschikken en hoeveel deze momenteel bedraagt. Aangezien het bedrag in dalende lijn gaat, is het onmogelijk om te stellen dat betrokkene zou kunnen garanderen nietten laste te komen van het sociale bijstandstelsel.

Als laatste legt betrokkene nog een attest voor van KBC-bank, waaruit blijkt dat er op 29.09.2015 een storting van 4.000 euro werd gedaan op naam van betrokkene betreffende het arbeidsongeval dat hem trof op 10.04.2015. Echter, er kan niet nagegaan worden of dit een éénmalige storting was, of er nog stortingen komende zijn, bovenal kan een storting van dergelijk bedrag niet aanzien worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van bestaansmiddelen (artikel 40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

De aard van de bestaansmiddelen laat dus niet toe de regelmaat en beschikbaarheid van de bestaansmiddelen afdoende vast te stellen. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs.

Verder wordt er geen enkel afdoende bewijs geleverd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene momenteel over een (netto) inkomen kan beschikken waarmee hij kan voorzien in zijn basisbehoeften. Gewoonweg veronderstellen dat er bestaansmiddelen aanwezig zijn, is geen optie. Gelet op alle

elementen In het dossier, kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet toegestaan worden (artikel 40, §4, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980).

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 08.09.2015 hem geweigerd werd en dat hij /zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“A. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending artikel 40 §4, eerste lid 2° Vreemdelingenwet

Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- Verzoeker heeft een arbeidsongeval gehad in het verkeer waarbij de tegenpartij volledig aansprakelijk is

- Verzoeker dus recht heeft op volledige vergoeding zijn tijdelijke en blijvende morele ongeschiktheid en arbeidsongeschiktheid

- Ook het inkomenstenverlies (verschil tussen werkelijke inkomen uit arbeid voorafgaand aan het ongeval en de ziekteuitkering) vergoed wordt

- Deze schadevergoedingen evident pas bepaald kunnen worden wanneer in opdracht van de rechtbank een geneesheer-deskundige aangesteld wordt

- Dat derhalve verzoeker met zekerheid integrale vergoeding van zijn schade zal bekomen doch dit pas later en met terugwerkende kracht

- Dat de verwerende partij kortzichtig enkel rekening heeft gehouden met de tijdelijke ziekteverzekering

Verwerende partij heeft artikel 40 § 4, eerste lid 2° miskend doordat zij heeft gesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, zich enkel baserend op een ziekteuitkering en geen rekening houdend met de vergoedingen die als schadevergoeding in gevolge het ongeval door de aansprakelijke partij vergoed moeten worden.

Dat de bestuurder van de vrachtwagen die geen voorrang gaf aan verzoeker, op 18.04.2016 strafrechtelijk moet voorkomen, dit voor het niet verlenen van voorrang én voor het toebrengen van onopzettelijke slagen en verwondingen aan verzoeker.

Dat verwerende partij het arbeidsongeval te strict bekijkt en geen oog heeft voor de onrechtmatige daad begaan door de bestuurder van de vrachtwagen.

Dat verzoeker één voorschot heeft ontvangen en een bijkomend voorschot zal gevorderd worden bij de burgerlijke partijstelling op 18/04/2016.

Dat deze voorschotten een voorafbetaling zijn op de later te ontvangen schadevergoeding en dus wel degelijk ook betrekking hebben op het inkomstenverlies.

Dat met deze voorschotten dan ook wel degelijk rekening moet gehouden worden door de verwerende partij.

De verwerende partij had verzoekster niet meteen het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen mogen ontzeggen. De verwerende partij had minstens bijkomende stukken omtrent het schadegeval moeten opvragen zodat meteen duidelijk zou worden dat verzoeker perfect in zijn behoeften kan voorzien en geen beroep moet doen op het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker besloten zijn, nu blijkt dat hij terdege op stabiele wijze bestaansmiddelen vergaart.

De beslissing miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoeker wel degelijk bewijst dat hij voldoende inkomsten heeft, nu en ook voor de toekomst.

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk de bewijsstukken van verzoeker beoordeeld.

Gelet op het bovengaande heeft verzoeker de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoeker een schending van artikel 40 §4, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet aan.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet;

- Redelijkheidsbeginsel;

- Zorgvuldigheidsbeginsel;

Verzoekende partij is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn. Er zou op een onzorgvuldige wijze tot de desbetreffende besluitvorming zijn gekomen.

Concreet zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging onvoldoende rekening hebben gehouden met het arbeidsongeval van de verzoekende partij, waarbij het inkomensverlies wordt vergoed.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar hij voorhoudt dat de vergoeding voortvloeiende uit zijn arbeidsongeval een voldoende bewijs uitmaakt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Integendeel moet worden benadrukt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat hij thans nog over een vergoeding beschikt, en hoeveel deze vergoeding momenteel bedraagt.

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

De voorgelegde bankrekeninguittreksels bieden dienaangaande geen duidelijkheid. Terwijl de verzoekende partij ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure in gebreke blijft om duidelijkheid te scheppen.

Waar de verzoekende partij thans voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens rekening had moeten houden met de bijkomende stortingen uitgaande van het arbeidsongeval, laat verweerder het volgende gelden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging nam inderdaad kennis van een storting van € 4.000. Het is echter niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te stellen dat niet kan worden nagegaan of voormelde storting eenmalig is, dan wel of er nog stortingen komende zijn.

Dat de verzoekende partij thans voorhoudt dat voormelde storting een voorafbetaling uitmaakt, en nog wordt gevolgd door andere stortingen, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evident niet afleiden uit een dergelijk stortingsbewijs.

Het komt toe aan de verzoekende partij hierover de nodige duidelijkheid te verschaffen.

Dit gegeven was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met andere toekomstige stortingen, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Overigens moet nog worden opgemerkt dat er thans geen zekerheid bestaat over de hoegrootheid van de toekomstige stortingen.

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, noch artikel 50, §2, 3°, b) van het Vreemdelingenbesluit kan geschonden worden geacht.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Er kan geen schending van het evenredigheidsbeginsel worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat geen rekening werd gehouden met alle elementen uit het dossier. Verzoeker is het slachtoffer van een arbeidsongeval in het verkeer waarvoor de tegenpartij volledig aansprakelijk werd gesteld, hij heeft recht op een volledige vergoeding van morele ongeschiktheid en arbeidsongeschiktheid, ook het inkomensverlies wordt vergoed. De schadevergoedingen zullen pas betaald kunnen worden wanneer in opdracht van de rechtbank een geneesheer-deskundige aangesteld wordt, verzoeker zal dus met zekerheid een integrale vergoeding van de schade verkrijgen maar pas later en met terugwerkende kracht. Verzoeker bekritiseert dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de tijdelijke ziekteverzekering en niet met de vergoedingen die als schadevergoeding moeten vergoed worden. Verzoeker heeft reeds één voorschot ontvangen en zal een bijkomend voorschot vorderen, deze voorschotten zijn een voorafbetaling op de later te ontvangen schadevergoeding en met deze voorschotten had de verwerende partij volgens verzoeker rekening moeten houden. Verzoeker meent dat de verwerende partij bijkomende stukken had moeten opvragen.

3.3.2. Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...).”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.3.3. Verzoeker heeft op 8 september 2015 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie, als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

Bij zijn aanvraag heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: een document van zijn Poolse werkgever opgesteld in het Pools op 6 augustus 2015 met vertaling d.d. 25 augustus 2015 waarin vermeld wordt dat verzoeker na een ongeval sinds 10 april 2015 in ziekteverlof is en welke uitkering verzoeker voor hoelang zal krijgen, een document van zijn werkgever opgesteld in het Pools op 4 augustus 2015 met vertaling d.d. 25 augustus 2015 waarin vermeld wordt dat verzoeker werknemer is en wat zijn loon is.

Op de bijlage 19^{ter} die op 8 september 2015 aan verzoeker wordt afgegeven, wordt vermeld dat verzoeker ten laatste op 8 december 2015 bijkomende documenten dient voor te leggen, met name stortingsbewijs van effectieve uitkering, bewijs van verlenging uitkering, bewijs van nader onderzoek van controlearts of er een herkeuring volgt, bewijs dat uitkering in België blijft doorgaan, ziekteverzekering.

Verzoeker legt volgende documenten voor:

- een bewijs van inschrijving Belgische ziekteverzekering;
- een brief van de Belgische verzekeringsmaatschappij van 29 september 2015 over het schadegeval met de mededeling dat 4000 euro werd betaald aan verzoeker;
- een bewijs van een afspraak in het ziekenhuis in België op 7 januari 2016;
- een brief van de geneesheer-deskundige van de Belgische verzekeringsmaatschappij met de vraag om aanwezig te zijn voor een deskundigenonderzoek op 13 november 2015;
- een verklaring van een Poolse dokter van de Poolse verzekeringsmaatschappij opgesteld in het Pools op 23 november 2015 met vertaling d.d. 25 november 2015 betreffende de arbeidsongeschiktheid van verzoeker;
- een Pools rekeninguittreksel van 9 december 2015 zonder vertaling waarop verzoeker geschreven heeft dat het vermelde bedrag overeenstemt met 1.112 euro;
- een document van de Poolse verzekeringsmaatschappij van 26 november 2015 met vertaling d.d. 14 december 2015 over de hoegrootheid en de termijn van de uitkering aan verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene sinds 10.04.2015 in ziekteverlof ging ingevolge een arbeidsongeval dat hem overkwam. Hij legt attesten voor waaruit blijkt dat hij uitkeringen ontvangt. Echter, de bedragen van de uitkering daalt in de loop der tijd. Betrokkene ontving tot en met 08.10.2015 een uitkering voor de volle 100%, na die datum werd er een revalidatie-uitkering uitbetaald van 90% gedurende drie maanden en na die datum komt de uitkering op 75%.

Als bewijs van de stortingen, legde betrokkene bankafschriften voor van de maanden juli 2015 tot en met december 2015.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40, §4, 1^{ste} lid, 2^o en 2^{de} lid van de wet van 15.12.1980, zijnde; " Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten".

Als we de bankafschriften nader bekijken, dienen we te concluderen dat de bedragen die betrokkene ontving, gedurende die maanden, onder het bedrag liggen onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene heden nog steeds over de uitkering kan beschikken en hoeveel deze momenteel bedraagt. Aangezien het bedrag in dalende lijn gaat, is het onmogelijk om te stellen dat betrokkene zou kunnen garanderen nietten laste te komen van het sociale bijstandstelsel.

Als laatste legt betrokkene nog een attest voor van KBC-bank, waaruit blijkt dat er op 29.09.2015 een storting van 4.000 euro werd gedaan op naam van betrokkene betreffende het arbeidsongeval dat hem trof op 10.04.2015. Echter, er kan niet nagegaan worden of dit een éénmalige storting was, of er nog stortingen komende zijn, bovenal kan een storting van dergelijk bedrag niet aanzien worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van bestaansmiddelen (artikel 40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

De aard van de bestaansmiddelen laat dus niet toe de regelmaat en beschikbaarheid van de bestaansmiddelen afdoende vast te stellen. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs.

Verder wordt er geen enkel afdoende bewijs geleverd waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene momenteel over een (netto) inkomen kan beschikken waarmee hij kan voorzien in zijn basisbehoeften. Gewoonweg veronderstellen dat er bestaansmiddelen aanwezig zijn, is geen optie. Gelet op alle elementen in het dossier, kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet toegestaan worden (artikel 40, §4, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980)."

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij de voorgelegde stukken foutief zou hebben beoordeeld of geïnterpreteerd. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met schadevergoedingen die in de toekomst zullen worden uitgekeerd met terugwerkende kracht. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met een reeds uitgekeerd voorschot en met een voorschot dat zal worden gevraagd bij de burgerlijke partijstelling op 18 april 2016.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met een reeds uitgekeerd voorschot, mist zijn betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld *"Als laatste legt betrokkene nog een attest voor van KBC-bank, waaruit blijkt dat er op 29.09.2015 een storting van 4.000 euro werd gedaan op naam van betrokkene betreffende het arbeidsongeval dat hem trof op 10.04.2015. Echter, er kan niet nagegaan worden of dit een éénmalige storting was, of er nog stortingen komende zijn, bovenal kan een storting van dergelijk bedrag niet aanzien worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken."* Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het oordeel dat niet kan worden nagegaan of dit een eenmalige storting is en dat een storting van dit bedrag niet kan worden beschouwd als bewijs van voldoende bestaansmiddelen, feitelijk onjuist is.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met een nog uit te keren schadevergoeding of met een tweede voorschot dat gevraagd zal worden op 18 april 2016, wordt opgemerkt dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 4 maart 2016, datum van de bestreden beslissing, geen stukken voorlagen over andere reeds uitgekeerde bedragen van schadevergoeding. Op 4 maart 2016 kon de verwerende partij onmogelijk rekening houden met een eventueel tweede voorschot dat pas zou gevraagd worden op 18 april 2016. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoeker kan aan de verwerende partij niet verwijten dat zij geen rekening gehouden heeft met situaties of uitkeringen die zich in de toekomst zullen voordoen. De verwerende partij dient bij het behandelen van een aanvraag rekening te houden met de stukken die zich in het dossier bevinden en op basis daarvan een uitspraak te doen. Er kan niet verwacht worden dat het bestuur rekening houdt met feiten die zich nog niet hebben voorgedaan. Waar verzoeker meent dat dit onredelijk is, wordt erop gewezen dat de gerechtelijke procedure inzake het verkeersongeval nog steeds hangende is, zodat niet kan worden vooruit gelopen op de afloop daarvan.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij bijkomende informatie had moeten opvragen, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat middels de bijlage 19^{ter} aan verzoeker uitdrukkelijk werd meegedeeld welke stukken hij nog diende voor te leggen. Bovendien stond het verzoeker vrij om in de loop van zijn aanvraag bijkomende stukken voor te leggen. Een burger van de Unie die een aanvraag indient om in het land te verblijven als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, moet zelf aantonen dat hij beschikt over deze bestaansmiddelen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het is evenmin kennelijk onredelijk dat geen bijkomende stukken werden opgevraagd. De gerechtelijke procedure inzake het verkeersongeval is nog niet afgehandeld en verzoeker had recente informatie verschaft. Zoals gezegd kon op 4 maart 2016, datum van het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening worden gehouden met feiten of situaties die zich nog niet hebben voorgedaan en die nog hypothetisch zijn.

Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij inmiddels over nieuwe bewijzen van inkomsten beschikt, staat het hem vrij om op basis daarvan een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Er wordt op gewezen dat verzoeker in het middel niet betwist dat het bedrag van de uitkeringen zoals hij dit heeft voorgelegd, onder het bedrag ligt onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend, en dat de aard van de bestaansmiddelen niet toelaat om de regelmaat en de beschikbaarheid ervan afdoende vast te stellen.

De schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET